

AZUROVĚ ŠEDÁ

Lucie Pejšová

Azurově šedá

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Lucie Pejšová

Azurově šedá – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Lucie Pejšová

AZUROVĚ ŠEDÁ

● ■ pointa

Copyright © Lucie Pejšová, 2024

ISBN tištěné verze 978-80-7691-508-4

ISBN e-knihy 978-80-7691-683-8 (1. zveřejnění, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7691-684-5 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7691-668-5 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

Kdysi, přemýšleje nad mnoha otázkami, měl jsem vidění. Vše do temnoty se ponořilo, jen čtyři obrazy zářily přede mnou. A já zadržoval se na ten první.

*Skláněl se jeden muž nad druhým a pomalu
otevřel na jeho těle krvavou ránu, zatímco
druhý se zalykal bolestí.*

*Do očí mi vhrkly slzy. „Cožpak nevidíš, jak
ho to bolí?“ křičel jsem v duchu.*

*První muž otočil ke mně svou tvář a já viděl,
že je naplněna slastí. „Právě naopak, vidím to
naprosto dokonale,“ zazněla mi hlavou jeho odpověď.*

A já byl zděšen.

První obraz se rozplynul a mou pozornost zaujal následující. Stále otřesen, zaostřil jsem na něj svůj zrak. Tento byl jiný než ten předchozí, ač podobně hrůzný. Vtáhl mě do sebe.

*Stál jsem uprostřed vřavy. Lidé bezhlavě útočili
jeden na druhého s těmi nejčernějšími myšlenkami.*

Otáčel jsem se v kruhu a viděl jen zkázu.

„Kde je dobro?“ ptal jsem se.

„Ve tvých myšlenkách,“ odpověděl neznámý hlas.

A já pocítil naději.

Náhle ocitl jsem se zpátky v temnotě a přede mnou zářily již jen dva obrazy. Napjatě pohleděl jsem na jeden z nich.

*Pramálo světla zbývalo, utlačováno bylo
okolní temnotou. Veškerý jas vycházel z mladíka,
který seděl v koutě a upřeně hleděl do očí
druhému. Ten se ho chystal probodnout
černou čepelí.*

*Pokojně čekal první mladík na smrt, ač měl
sám na kolenou položen meč a svíral
rukou jeho jílec.*

„Braň se!“ volal jsem.

*„A jak to mám udělat, aniž bych mu
ublížil?“ zeptal se mladík.*

A já nevěděl.

I tento obraz se ztratil a mně zbýval poslední. Již poněkud roze-
chvěle jsem se do něj ponořil.

*Dva lidé hádali se, zda zabít vraha dříve,
nežli zabije on.*

Jeden říkal, že zbaví tím svět části zla.

*Druhý souhlasil, ale opáčil, že sami
tím zlo na svět přivedou.*

První se hájil tím, že jej bude méně.

Potom obrátili se ke mně:

„Řekni, kde je hranice?“

A já pochopil.

Část první:

VĚZENÍ

ELEANOR

Otec chce nové zajatce z nepřátelských řad a konečně uznal, že jsem dost dobrá, abych mohla jet na výpravu s ním. V boji a krutosti mě trénoval už odmalička, ale teprve teď, ve svých devatenácti letech, můžu předvést, co ve mně doopravdy je.

Jedeme jenom tři, otec, bratr a já. Je mi jasné, že příčinou téhle cesty není čistě snaha zaplnit náš žalář dalšími muži ze sousedního království, přestože je to jistý bonus. Účelem téhle cesty je přezkoušet mě. Otec se chce přesvědčit, že si neudělá ostudu, pokud mě připustí ke zkoušce.

Opovržlivě ohrnu ret. Jako bych ho snad někdy zklamala. Já nikdy nemůžu selhat. Stejně jako otec i bratr jsem ocelová, což je vlastně totéž co neporazitelná. Vládnu darem, který mi umožňuje působit utrpení a mít z toho požitek.

Zkouška, která mě čeká, se v našem království koná každý rok. Představuje jedinou možnost, jak se stát plnohodnotným členem armády.

Ne snad, že bych se já, královská dcera, chtěla stát obyčejným vojákem. Mám vyšší cíle. Prozatím důstojnická hodnost, později... Kdo ví? Otcí i následníkovi trůnu se může stát cokoliv. Při tom pomýšlení se mi po tváři rozlije úsměv.

Teď se ale musím soustředit na přítomnost. Rozhlédnu se okolo sebe. Jedeme už dva dny a jsme blízko nepřátelských hranic. Jen při představě toho, co už brzy přijde, se mě zmocňuje vzrušení.

Nedokážu ani popsat, jak se na to těším. Poprvé mám možnost získat vlastní zajatce, už se nebudu muset učit na cizích. Dnes konečně dostanu příležitost někomu skutečně ublížit. Chci vidět strach v očích nepřátel.

Možná... možná mi otec dovolí vzít si celé jejich budoucí utrpení na starost. Jen co na to pomyslím, přivírají se mi oči blahem. Nikdo by mi nestál za zády. S vězni bych si mohla dělat úplně cokoliv. Jenom já bych poslouchala jejich křik. Svůj dar bych používala dle libosti a ten sladký pocit si vychutnávala třeba každý den.

Ano, ta šance tu existuje. Můj výcvik je u konce, lámání zajatců by mohla být, řekněme, závěrečná práce. Už teď mi v hlavě víří nápady, co všechno bych jim udělala. Ale pouhé představy jsou naprosto neuspokojující.

Miluju dar oceli, tu schopnost rozsévat bolest, tu možnost cítit nepopsatelné potěšení, kdykoliv vidím někoho trpět, tu moc, kterou mi propůjčuje nad lidmi. Pohrdám všemi, kteří cítí. Soucit, láska, milosrdenství. Fuj. Náhražky požitku pro slabochy. Každý ocelový je těchto pocitů dokonale zbaven. Nejsem schopna ničeho takového. A dělá mě to lepší. Silnější. Dokonalou.

Už jako malá jsem si užívala, když jsem někomu ubližovala. A že jsem to dělala v hojné míře. Ani to nutně nemuseli být lidé, i když lidská bolest je nejsladší. Člověk umí tak hezky křičet a prosit...

Právě proto je pro mě tahle výprava důležitá. Když budu dobrá, a já budu, získám pro sebe pravidelný přísun utrpení na dlouhou dobu. Uvidím, jak se vězni mění, jak se lámou. Jak z nich vyprchává touha žít. Přeměním tu touhu ve své potěšení, a potom, až z nich vyždímá, co půjde, zabiju je.

Otcův signál mě vytrhne z myšlenek. Vjíždíme do lesa, kterým vede hranice království. Koně brzy zanecháme na mýtině a dál postupujeme po svých. Vzrušení mi koluje v žilách. Moje chvíle se blíží.

Kus od nás je malá pevnůstka s nevelkou posádkou. Měli bychom ji bez potíží přemocet. Plán je jednoduchý – otec a bratr půjdou přede mnou a vylákají obránce ven. Nepojmou podezření, běžný nájezd by podnikla větší skupina než dva lidé.

Já se budu držet mimo dohled. Až posádka opustí své útočiště, vložím se do boje se svým lukem a nepřítel pozná, kdo je ve skutečnosti kořist.

Zpomalím svůj krok a nechám otci a bratrovi náskok. Zatím zakládám šíp do tětivy. Pevnost mám na dohled, její posádka již zpozorovala mého bratra a otevírá bránu.

Schovávám se za stromy a plížím se blíž. Z tvrze vyrážejí jenom tři muži. Rychle zhodnotím jejich postavy. Jsou vysocí, ale ne tak mohutní jako moji spolubojovníci. Zbraně drží jistě, ale pohybují se opatrně, jako kdyby o sobě pochybovali. Zřejmě se jedná o dobře vycvičené nováčky.

Vydávají se za bratrem, který podle domluvy ustupuje směrem ke mně. Prsty přeježu po peří letek a klidně zvednu zbraň. Luk tiše zadrnčí, když vyšlu první šíp směrem k obráncům.

Zatím nemírím na nikoho z nich, chci je jen vystrašit. Celá tahle výprava je jako hra. Jsme lovci, ale nezajímá nás zvěř. My lovíme lidi.

Můj šíp těsně mine jednoho z nepřátel a zabodne se do stromu. Dotyčný se vyleká a instinktivně se zadívá mým směrem. Potom zavolá jednoho ze svých druhů a společně vyběhnou mým směrem, zatímco poslední z nich stále pronásleduje mého bratra.

Beze spěchu vytáhnu další šíp a vystoupím zpoza stromu. Ti dva se rozdělí a skryjí se za kmeny. Zřejmě mi chtějí nadběhnout. Ta marná snaha mě nutí k úsměvu. Mě nedostanou.

První z obránců tvrze opustí svůj úkryt a rozběhne se směrem ke mně. Nepočítá s mojí rychlostí a okamžitě na to doplatí. Natáhnout tětivu, zamířit a vypustit šíp stihnu dřív, než se on zmůže na první seknutí mečem. Střela projde jeho ramenem, které není chráněno žádnou zbrojí. Se zalapáním po vzduchu pustí zbraň a zhroutí se k zemi.

Vydám se směrem k němu, abych mu rozmluvila případný pokus o vzdor. Zraněný ke mně zvedne pohled a vykřikne.

Znovu uchopí svou zbraň, ale zvednout se nestihne. Mezi nás se náhle postaví jeho druh s tasenou zbraní.

Rychle udělám dva kroky zpátky a během nich připravím luk na další výstřel. Očekávám, že mě můj protivník zkusí hned sek-nout, dokud nemám zbraň nataženou. On ale udělá chybu. Čas, který získal, ztratí letmým ohlédnutím na zraněného. To se mu stane osudným.

Když konečně zaútočí, snadno se vyhnu jeho seku a vystřelím na něj. Šíp projde jeho stehnem z naprosté blízkosti a pošle ho k zemi. Založím do tětiny další a jeho hrotem udělám jednoznač-ný posunek. Chci, aby odložili zbraně. Poslechnou, už nevypadají, že by chtěli klást odpor.

Ke dvěma sténajícím hlasům se přidá třetí. Bratr právě přivádí posledního z obránců. I on je zraněný, jeho pravým rukávem prosakuje krev. Během chvilky skončí na zemi u svých spolu-bojovníků. Nebo bych měla říct spoluvězně?

Zanedlouho se k nám vrátí i otec. Při pohledu na zajatce vy-padá potěšeně. „Tak se podíváme, co tady máme,“ řekne. Přistou-píme k poraženým, kteří nás opatrně pozorují. „Ale, to se podí-vejme,“ pochvaluje si otec. „Tenhle erb je mi dobře známý. Zdá se, že máme v moci všechny tři královny syny.“

Zajatci si vymění znepokojené pohledy.

„Pevnost už je prázdná?“ zeptá se jich otec. Všichni se zadí-vají do země a mlčí. „Na něco jsem se ptal!“ upozorní je otec ne-bezpečně klidně a špičkou meče nadzvedne nejbližšímu zajatci hlavu.

„N-ne, nikdo tam n-není,“ vykoktá ze sebe a uhne očima.

„Lháři,“ zavrčí otec. „Za chvíli se vrátím, zatím je připravte na cestu,“ rozkáže nám potom a vydá se směrem k tvrzi. Podle reakce zajatců je mi hned jasné, že se nevrátí s prázdnou.

„Dej mi provaz, Larsí,“ obrátím se na bratra.

Vyhoví mi a podá mi kus ze své brašny. Odvrátím se od něj a přikleknu k prvnímu zajatci. Všimnu si, že je to vlastně ještě

kluk, určitě mladší než já i než jeho bratři. Můj šíp mu trčí z ramene na obou stranách, takže ho alespoň snadno dostanu ven. Pevně uchopím dřík a trhnutím ho zlomím. Pomalu ho vytáhnou z rány, což zajatci způsobí příval ostré bolesti. Zvrátí hlavu a zařve.

Vychutnávám si jeho trýzeň a u toho si ho pozorně prohlížím. Nebýt erbu na jeho kabátci, nepoznala bych, že je princ. Nijak se neliší od běžných zajatců. Zvláštní pozornost věnuju jeho očím. Jsou modré, stejně modré jako oči všech z jeho království. Snad jen o trochu jasnější a právě teď plné bolesti.

Přestanu se o něj zajímat a začnu se věnovat jeho bratrovi. Šípu ho zbavím úplně stejně. Také od něj se dočkám bolestného výkřiku. Užívám si ho až do chvíle, kdy mi zajatec pohlédne přímo do očí. V tu ránu mám pocit, jako bych se topila. Zorné pole se mi promění v záplavu jasné modři a mé mysli se zmocní pronikavá bolest. Jeho bolest.

Nevím, jak dlouho ten pocit trvá. Snad vteřinu, zdá se, že nikdo jiný nic nepostřehl. I když, ve výrazu zajatce přede mnou se také něco mění, jen nedokážu popsat co. *Tohle by nemělo být možné*, uvědomím si znepokojeně. Modroocí obdarovaní už nežijí, a i kdyby, azurový dar nepůsobí bolest.

Zvednu se a dojdu k bratrovi ještě pro kus plátna. Nechci, aby zajatci ztratili moc krve. Vrátím se k nim a plátno jim podám. „Smíte si to obvázat,“ řeknu.

Poslechnou a během chvíle mají zranění překrytá.

„Výborně, teď nastavte ruce,“ přikážu. Oba je neochotně zkrčí před sebou a nechají si je svázat. Spoutám jim i nohy, tak, aby mohli pomalu chodit, ale aby nemohli utéct. Během toho, co se nad nimi skláním, se mi rozhalí klogy nezapnutého kabátce a odhalí erb pod ním. Pohled bližšího zajatce, toho s prostřeleným ramenem, k němu sklouzne.

„Ne, vy ne,“ vydechne a v jeho obličejí se objeví opravdový strach. Oba jeho bratři se po něm znepokojeně podívají.

Po tváři se mi rozlije ledový úsměv. „Copak, čekal jsi někoho jiného?“ zeptám se ho. „Ráda vidím, že si u vás náš rod vydobyl jisté jméno.“

Teď už i jeho bratrům dojde, koho mají před sebou. „Za co?“ zasténá jeden z nich. Potom už nikdo nic neříká. Zajatci vstřebávají novinu, že se dostali do rukou nejobávanějšímu rodu, co kdy žil, a já s bratrem je jen klidně pozorujeme a čekáme na otce.

Stále ze sebe nemůžu dostat ten pocit, který mě zasáhl při pohledu do zajatcových očí. Jeho ozvěna mi tepe v hlavě. Zaměřím se na něj a snažím se rozklíčovat, o co se jedná. Není to prostě jen bolest. Je to horší. Je v tom strach, porážka a mnoho dalšího. Vím, že tyhle pocity nepatří mně.

Potom si ale musím připustit, že vnímám, co cítí zajatci. To samo o sobě není nic strašného. Každý ocelový se dokáže vžít do pocitů oběti. Je tu ale jeden rozdíl. Ocelového to nebolí, naplňuje ho to slastí. To potěšení cítím, dnešek mi ho přináší v hojně míře. Jenže není samo. Od pohledu do očí toho kluka ho doprovází něco odporného. Prostupuje to celou mojí myslí i tělem, působí to bolest a nutí mě sdílet pocity zajatců.

Vím, co to je. Soucit. I v duchu to slovo vyplivnu jako něco nechutného. Otec mě naučil, co znamená soucit, když mi vykládal o slabostech nepřátel. Přestože jako oceloví nedovedeme některé emoce cítit, víme o nich mnoho.

Chci vědět, jak se do mě soucit dostal a co mi ten zajatec udělal. A jedno vím jistě. On mi za to zaplatí.

Přichází otec. Přivádí tři koně, ale to není všechno. Před ním cupitají tři malé holky. Zajatci jejich příchod sledují s hrůzou v očích.

„Vypadá to, že rodinka je kompletní,“ prohlásí zvesela otec. Dívky se vyděšeně přitisknou jedna k druhé.

„To ne!“ vykřikne najednou zajatec s prostřelenou nohou a snaží se vstát, jako by snad měl šanci změnit stávající situaci.

Všichni tři k němu výhruzně přistoupíme. „Na zem!“ vyštěkne bratr a nešetrně mu podkopne nohy. Zajatec se opět skácí k zemi a sykne bolestí.

„Nechte je jít, prosím.“ Očima přejíždí mezi námi a hledá u někoho kapku soucitu. Nemá šanci. Otec i bratr jsou bezcitní a já nehodlám projevít svou aktuální slabost.

Otec se na něj usměje. „Odvaha. Uvidíme, kolik jí budeš mít, až ti na obnažený hřbet dopadne bič. Nebo až budeš mít pod krkem nůž. Nebo až se s tebou bude dít cokoliv jiného, co uznáme za dostatečně bolestivé pro urozenou krev.“

Při té představě zajatci vhrknou do očí slzy, i když se je vši silou snaží zadržet. Přestože je mu víc než jasné, že otcova výhružka nebyla planá, ještě se nevzdává. „Snažně vás prosím, ušetřete alespoň je. Jsou to ještě děti.“

„Myslím, že bych byl blázen. Zvlášť, když vidím, jak ti na nich záleží. Teď se chovej slušně, jinak nemusíš být jediný, kdo za tvé chování zaplatí.“

Pocítím nesouhlas s tím, co se přede mnou děje. Děti by neměly být zneužívány pro válku. A tentokrát si ani nejsem jistá, jestli to dokonce není má vlastní myšlenka.

Sakra, co mě to napadá? Sakra, sakra, sakra. Tohle se mi ještě nikdy nestalo a ani stát nemělo. Co to se mnou je?

Zatímco se zaobíráme zajatcem před námi, ten bratrův vytahuje z boty nůž a přerezává provaz mezi svými nohama. Zvedá se a plíží se mezi stromy. Všichni tři o tom víme. Slyšíme ho. Otec ale vyše rukou znamená, ať ho necháme jít. Zdá se, že s ním má jiné plány. Teď se ještě chvíli dívá do jasných modrých očí zajatce před sebou, který stále bojuje se slzami. A to má teprve poznat, čeho jsme schopni.

Otec se odvrátí a bratr jakbysmet. Já se na něj ještě chvíli dívám. Zajatec mi kupodivu pohled opětuje. Náhle pocítím záchvěv zvědavosti. Na tom mladíkovi je něco zvláštního. A já zjistím, co to je.

Panující ticho prořízne ostré zapískání a vzápětí dusot kopyt přibíhajících koní. „Odjíždíme,“ řekne otec.

„Zvedejte se!“ přikáže zajatcům u svých nohou.

Pohled dvou modrých očí mě stále propaluje. Mám dojem, že mi vidí až do duše, což je nesmysl, protože ocelovými očima se prohlédnout nedá. „My musíme jít po svých, je to tak?“ zeptá se zajatec s obavou v hlase a snaží se vstát.

„Docela ráda bych se dívala, jak kulháš,“ usměju se při tom pomyslení, „ale jenom bys zdržoval. Stačí, když dojdeš ke svému koni.“ Vidím, jak se v jeho očích objevuje úleva.

Takže nejen bolest, ale i jeho úlevu cítím. A to je docela příjemné, uvědomím si. Na druhou stranu, drtivé zklamání ocelového, když někomu promine třeba jen kapku bolesti, ten dobrý pocit dokonale kazí.

O chvíli později už jsme na cestě. První jedou otec a bratr, oba vedou na vodícím laně koně s přivázaným zajatcem. Já průvod uzavírám. Každý z nás má v sedle před sebou jednu z dívek. Otec si povídá s bratrem, zajatci mlčí a hledí přímo před sebe. Já si marně lámu hlavu nad tím, co se to se mnou stalo. Začíná mi docházet, že změna, která se se mnou stala, není dočasná. Stále jasně cítím bolest a strach obou zajatců.

Kupodivu zjišťuju, že místo nejistoty a pochybností se mě zmocňuje vztek. Vztek na otce, protože mi neřekl, že se mi něco takového může stát. Taky je ocelový, musel to vědět. Teď už možná chápu, proč mě sem vzal.

Tak tohle mu nedaruju. Nedám na sobě nic znát, přetvařovat se umím. Ovládnou nové pocity. Třebaže jimi pohrdám, možná se budou hodit. Stejně jako vojáci v armádě. Svému vojevůdci jsou ukradení, ale jsou pro něj užiteční.

Pečlivě pozoruju zajatce před sebou. Už jsem jim přestala říkat ten první a ten druhý. Každý z nich má jinou barvu vlasů, která mi pro rozlišení připadá lepší. Tmavovlasý má prostřelelou nohu, světlavý rameno. Z postojů jejich těl je postupem

času jisté, že již rezignovali. Žádné napětí ve svalech, žádné čekání na příležitost. Myslím, že vím, co je toho příčinou. Nedokázali by opustit své sestry.

Popoženu koně a vjedu mezi ně. Upřeně se zadívám tmavovlasému do tváře. Pohled mi už neopětuje s takovou jistotou jako předtím. Možná už mu došlo, že projevu soucitu se nedočká. Když nemluví, sklopí zrak. Nějaký čas ho nechám topit se v úvahách, co asi chci udělat. Potom položím otázku: „Ty bys nezvládl utéct jako tvůj bratr, víd?“

Trhne sebou. Takovou otázku nečekal. Od útěku se nikdo z nás o jejich třetím bratrovi ani nezmínil.

Nepodívá se na mě, ale na svoji sestru přede mnou. Svěsí ramena. Už to mi dá odpověď. Počkám si ale ještě na jeho zavrtění hlavou.

„Tak to ten nůž, co máš v botě, určitě nebudeš potřebovat, že ano?“ pokračuju a s úsměvem zaznamenám úlek, který se mu objeví ve tváři. „Normálně bych tě vyzvala, abys mi ho odevzdal, ale vzhledem k tomu, že máš ruce tak trochu znehynběné, si ho vezmu sama.“

Přiblížím se ještě o něco víc a rukou sáhnu do skrytého pouzdra. Vytáhnu krátký nůž. „Co myslíš, že se dělá vězňům, kteří zatají zbraň?“ zeptám se ho sladkým hláskem.

Vytřeští na mě oči, ale neodpoví. Místo toho se tiše zeptá: „Jak dlouho o něm víš?“

„Nezapomeň, že jsem ti svazovala nohy,“ ušklíbnu se.

„A proč...“

Ani ho nenechám otázku položit. „Protože tohle ti líp ukázalo, že nemá smysl pokoušet se o jakýkoliv odpor,“ řeknu.

Pochopí výhrůžku schovanou za mými slovy. „Rozumím,“ zašeptá.

Jedeme bez zastávky až do večera. Asi hodinu před západem slunce otec vybere místo na přespání – malou louku ve stínu lesa. Není třeba stavět složitý tábor, nám nedělá problém spát

na zemi. Vlastně musíme jenom vytvořit ohniště, a to udělají otec a bratr. Zajatce otec nechá na starost mně.

Odvážu je od sedel a odvedu na určené místo kousek od lesa. Tam je posadím zády k sobě a svážu dohromady jedním provazem. Potom jim znovu nasadím pouta i na nohy. Tento způsob je zcela neznehynbní, dokonce jim zajistí relativní pohodlí, což se jim bude hodit, protože takto stráví celou noc, ale zcela účinně jim znemožní se zvednout.

Svůj osud přijímají vcelku odevzdaně, nekladou mi žádný odpor. Jen sebou občas cuknou a syknou bolestí, když je zabolí zranění. Jejich utrpení cítím s obvyklou radostí a potěšením ocelového, ale také s hořkou příchutí soucitu.

Odvrátím se od nich a ještě se postarám o ty dívky. Nesvazuju je tak pevně, ony neutečou. Hledí na mě nevinnýma, nechápavýma očima.

Nechám je sedět na zemi a odejdu k ohništi za otcem a bratrem. Podají mi kus chleba a sýra. Bezmyšlenkovitě žvýkám a dívám se do plamenů. Otec nesmí poznat, že je se mnou něco v nepořádku. To je to jediné, k čemu se teď upínají moje myšlenky.

„Vedeš si dobře, Eleanor. Vypadá to, že tě můžu pustit ke zkoušce,“ řekne najednou otec.

„Je to tak překvapivé? Víš, že jsem lepší než všichni tvoji důstojníci,“ odvětim, dopálená otcovým chováním. „Proč mi prostě nevěříš? Larse jsi ke zkouškám připustil bez námitek, už když mu bylo osmnáct!“

Otec můj výbuch nepovažuje za hodný odpovědi. „Půjdu si promluvit s našimi vězni,“ oznámí po chvíli a odejde. Já i Lars se zasmějeme. Oba víme, že to pro ně nebude příjemný hovor.

Díváme se za otcem. Přistupuje k tmavovlasému zajatci, popadne ho za vlasy a zdvihne mu hlavu, aby se na něj musel dívat. Dovedu si představit jeho vyděšený výraz, když je nucen čelit otcovu krutému pohledu.

Nejsou od nás moc daleko, takže slyšíme každé slovo. „Kde je tvůj bratr?“ ptá se otec.

„Nevím,“ odpoví zajatec a pak slabě vykřikne bolestí, protože mu otec škubne za vlasy.

„Tak kde je?!“

„Já nevím, opravdu to nevím,“ opakuje tmavovlasý zoufale a očekává další bolest. Žádná ale nepřichází. Otec znovu mluví.

„Tak já ti to povím. Bez vás si zpátky k vašemu otci netroufne. Je někde tady v lese a přijde si pro vás. Vím o tom, takže ani nedoufej, že by se mu to mohlo povést. A teď dobře poslouchej. Až přijde, ty sám zavoláš na poplach, jinak to budu brát tak, že jsi v tom útěku taky namočený, a poneseš nepříjemné následky. Rozumíš?“

„Ano.“

„Rozumíš?!“ Znovu mu škubne hlavou.

„Ano, pane.“

„To je lepší,“ řekne otec a pustí ho. Hlava mu klesne. Pak se otec obrátí k druhému. „Pro tebe platí to samé. Je to jasné?“

„Ano, pane. Je to jasné.“

„Tak si to dobře pamatujte,“ řekne otec výhružně a vrátí se k nám. „Eleanor?“

„Ano, otče?“

„Slyšela jsi, co jsem jim říkal.“

„Samozřejmě,“ přisvědčím a myslím, že vím, kam tím otec míří.

„Nuže, dnes v noci máš na starosti hlídání tábora. Ráno budou v provazech všichni.“

„Ano, otče. Bude mi potěšením tvé přání splnit,“ kývnu a vím, že to tak bude.

Otec i bratr si lehnou a já se vydám schovat do stínu lesa, odkud vetřelec pravděpodobně přijde. Protože nemám nic lepšího na práci, pozoruju naše zajatce a nechávám si hlavou procházet nejrůznější úvahy.

Věžňům se zatím skoro nic nestalo, ale i tak jsem za dnešní den zažila víc bolesti než za celý svůj předchozí život. Moc dobře si uvědomuju, že se jejich utrpení bude stupňovat, a já tomu budu přihlížet, ne-li to přímo způsobovat. Teď už si nejsem tak jistá jako ráno, že chci, aby mi je otec svěřil do péče.

Když se zaměřím na to něco, co se ve mně dnes probudilo, vzbuzuje to ve mně různé pocity. Sama sobě lhát neumím, a tak jsem nucena si přiznat, že něco je strašlivě špatně. Kromě soucitu, se kterým by se přinejhorším dalo žít, už rozeznávám i další emoce.

Lítost, to je ta, který se podobá toužebnému přání, aby se zajatcům nic nestalo. Vychází ze soucitu, ale na rozdíl od něj utrpení hodnotí jako špatné. Soucit mi působí bolest. Lítost po mně chce, abych proti utrpení bojovala.

Vina, to je ta, která působí, že se mi vnitřnosti stahují do podivného uzlu. Sžíravý hlásek v mysli, který mi neustále našeptává, že nebýt mě, tihle nevinní lidé přede mnou by byli v pořádku.

A všechny ty pocity se chovají, jako by vždycky byly mou součástí, jako by se neprobudily teprve ráno. Útočí na moje vnímání silou ostřílených válečníků.

Na odpor se proti nim staví všechno, čím jsem vždycky byla. Krutost, touha ubližovat, potěšení z cizí trýzně. Tohle všechno mě naopak nutí poslat soucit do hrobu, zvednout se a jít zajatce třeba jen udeřit.

Podivný souboj, pomyslím si. Proč si jako bojiště vybral právě moji hlavu?

Stejně jako po cestě pocítím obrovský nával zlosti na otce. Kdyby mě varoval, nic z tohohle by se mi nemuselo stát. Ale já najdu východisko, jak z téhle situace ven.

„Co je se mnou špatně?“ zašeptám do nočního ticha otázku bez naděje na odpověď. Jsem pevně rozhodnutá na to přijít. Jen musím být opatrná, aby mou proměnu nikdo nepoznal. Především otec. Pokud by přišel na to, co cítím... To by bylo zlé.

Ozve se zašustění, praskne větvička. Očekávaný návštěvník právě dorazil. Mám práci, což znamená, že pochybnosti v hlavě mizí. Zůstává klidná ocel. Na to, že je zraněný, se pohybuje docela dobře. Škoda, že nepočítá s tím, že tu na něj čekám. Neví, že mu stojím za zády. Ani jeho bratři to nevědí, nejsem vidět.

Nechám ho doplížít se až k oběma spoutaným zajatcům. Vidím, jak vytahuje nůž a chystá se jim přerážnout pouta. Jeho bratři se nesnaží vzbudit poplach a zradit ho, i když se už teď úzkostně rozhlížejí a čekají, odkud se vynoříme a překazíme útek. Stoupli tím u mě v ceně, ale rozhodně jim to nepomůže, až budou čelit otcovu hněvu.

Vystoupím ze stínu. „Ale ale, kdopak to tu je?“ řeknu, vetřelec ztuhne a oba zajatci svěsí hlavy. Je jim jasné, že sebemenší nadějí je konec. „Jestli nechceš skončit se šípem v rameni, doporučuji ti se neotáčet, zahodit ten nůž a zvednout ruce.“

Luk sice v ruce nemám, ale on to nemůže vědět, takže mě poslechne.

„Výborně, teď si lehni na břicho a ruce dej za záda.“

Zaváhá.

„Tak dělej!“ pronesu mrazivým hlasem.

Pomalou poslechne. Přejdu k němu, provaz mám už připravený. Zakrátko má svázané ruce i nohy. Ne zrovna šetrně ho zvednu a opřu zády o jeho dva bratry. Potom zvednu ze země jeho nůž a začnu si s ním v ruce otáčet. „Víš, to nebylo moc chytré sem dneska v noci chodit,“ řeknu mu. Ve světle měsíce se nenávidně zalesknou jeho oči.

Přejdu k tmavovlasému a přikleknou u něj. Stále hledí do země. Chytnu ho za vlasy a podobně jako otec předtím mu zvednu hlavu. Zasténá. Nevím, jestli strachem, nebo bolestí. Náhle slyším sama sebe, jak tiše šeptám: „Drž tu hlavu rovně sám a nebude tě to bolet.“

Strach v jeho očích se v tu ránu smísí s nechápavostí. Nečekal projev soucitu. Já sama se nechápu. Jsem si jistá, že ještě

před chvílí jsem to nechtěla říct. Lítost je silnější, než jsem čekala.

Přestože zajatec hlavu narovná, ruku ve vlasech mu nechám. Otec je určitě vzhůru a sleduje mě. Dokud to bude vypadat, že si s vězni jen hraju a zasévám do nich strach, budu v bezpečí.

„Neudělals, co ti bylo nařízeno,“ zasyčím tmavovlasému zblízka do obličeje. „Otec bude zuřit a následky teď poneseš všichni tři. Nevím, co s vámi udělá, ale určitě se vám to nebude líbit a bude to bolet. Hodně bolet.“

V jeho očích poprvé spatřím opravdovou hrůzu. Líbí se mi to a ubližuje zároveň.

„Ať už vás ráno čeká cokoliv, neodporujte a poddejte se tomu, jinak si to uděláte mnohem horší. Rozumíš?“

„A-ano.“

Moje vina mě uvnitř drásá. Nutí mě vysvětlit mu, že pro něj nemůžu nic udělat. Nechápu proč, on stejně žádné vysvětlení nečeká. Očekává jen další utrpení.

„Víš, mohla bych otci říct, že jsem ho chytila už v lese. Tím bys byl i se svým bratrem ušetřen.“ V jeho očích se objeví plamínek naděje, který vzápětí udusí má následující slova: „Jenže můj otec nás celou dobu sleduje. Ví, co se tu dělo. Teď si myslí, že jen přizívají váš strach a vychutnávám si vaši bolest.“

Se zájmem hledím do jeho vyděšených očí. Celý den přemýšlím nad tím, čím mě tak fascinují. Myslím, že už to vím. On se mě nebojí zkrátka proto, že jsem ocelová. Děsí ho něco dočista jiného. Teď už dokážu pojmenovat to, co číší z jeho pohledu. To, co mi celý den unikalo. Je to touha. Pohled na mě v zajatci vzbuzuje ničím nevysvětlitelnou touhu. Každý na jeho místě by mě nenáviděl.

Teď mě o to víc zajímá, co je ten člověk přede mnou zač. Vlastně mám štěstí, protože to vypadá, že budu mít dostatek prostoru se jeho osobou zabývat. Jen mám dojem, že jemu se to líbit nebude.

Vím, co se chystá udělat. Naše obličeje jsou tak blízko u sebe, že tomu nedokáže odolat. Mohla bych mu v tom zabránit, ale neudělám to. Chci vědět, jaký to bude pocit. A otci to hravě vysvětlím.

Zajatec se ještě přiblíží a rychle mě políbí. V tu chvíli můj svět exploduje a všechno se promění v čirou bolest. To, co ve mně zajatec ráno probudil, se plně prodírá ven z hlubin podvědomí a zaplavuje mě šilným přívalem trýznivých pocitů.

Soucit, který jsem dnes poznala, není nic ve srovnání s mučivou bolestí, která se ujímá vlády nad mými myšlenkami. Moje nově probuzená část se zuřivě pouští do boje s ocelovými pocity a na chvíli je plně potlačí.

V ten okamžik prozřu. Náhle samu sebe vnímám jako zrůdu, jako stvoření, které neumí nic jiného než způsobovat ostatním utrpení. Všechno, co jsem kdy udělala, vidím v dočista jiném světě, vyčítám si každou bolest, kterou kvůli mně někdo protrpěl.

Chtěla bych křičet, ale moje ústa jsou plně zaměstnána dlouhým polibkem. Nedokážu přestat. Ta bolest, ať je sebetrýznivější, je opojná.

Po značné chvíli od sebe tmavovlasého zajatce odtrhnu a ihned mu vlepím silný pohlavek. Ani nevykřikne, jenom vytržeštněma očima zírá kamsi do dále, dočista zmatený tím, co právě udělal. „Dokážeš si představit, jaké to bude mít následky?“ zeptám se ho a odejdu, aniž by mi odpověděl.

U ohniště na mě čeká otec. „Máme je všechny,“ oznámím a doufám, že tím rozhovor skončí. Marně.

„Co to mělo znamenat?“ otázka se otec ledovým hlasem.

„Co máš na mysli?“ zeptám se klidně. „Polibek?“

Otec mlčí a očekává vysvětlení.

„Mám právo zneužívat své zajatce po svém.“

„Nejsi tu od toho, abys uspokojovala vězně, dcero.“

„Jednou ho uspokojím, a on se potom zblázní touhou po dalším, který nebude přicházet. Já vím, co dělám, otče. Tohle mu

ublíží víc než cokoliv jiného. Co ti vadí? Snad to, že můžu ublížit tak, jak ty ne?“

„Pozor na jazyk, Eleanor. Zapomínáš, kde je tvé místo. Ještě jsi ani nesložila zkoušky. Buď tak laskava a udělej alespoň něco užitečného. Dojdi jim vyčistit zranění, ať nám předčasně neumřou na infekci.“

„Odpusť, otče. Provedu,“ procedím mezi zuby, ale v duchu vím, že jsem vyhrála. Otec mi uvěřil. Nemá ani ponětí o tom, co se stalo.

Udělám, co po mně chce, a vzbudím bratra, aby si vzal hlídku po zbytek noci. Potom si jdu lehnout.

Dlouho se jen převaluju na místě a nemůžu usnout. Přemýšlím, proč jsou nové emoce silnější než známé ocelové. Není to tím, že je nedovedu ovládat. Tím jsem si jistá.

Silná vnitřní bolest neustává. Chci se jí zbavit, nežádala jsem o ni. Chci zpátky svou bezcitnost, jenže ta už se nevrátí. Moje utrpení je utrpením zajatců. Jestli se z něj chci vyléčit, musím pomoci jim. Sama sebe nezachráním, dokud nezachráním je. S tímto trpkým vědomím konečně usnu.

Probudím se až ráno. Bratr připravil snídani. Když si všimne, že jsem vzhůru, podá mi mou porci. „Dej mi ještě kus chleba,“ řeknu.

„Proč?“

„Dám ho těm holkám.“

„Nebudou jíst.“

„Měly by. Ne proto, že jsou to ještě děti, ale proto, že jejich bratrům bude o to víc kručet v žaludku.“

„Tak dobře,“ přisvědčí a dá mi ještě kus. Zdá se, že opravdu není tak těžké skrývat mé pravé úmysly.

Otočím se a jdu k děvčátkům opodál. Rozdělím chleba na tři kusy a podám jim ho. Špitnou slova díky a zakousnou se do něj. Ostatní zajatci to zpovzdálí smutně sledují hladovýma očima. Pohlédnu na ně a zavrtím hlavou. Oni najíst nedostanou. A to bude nejspíš jejich nejmenší problém.

Otec už také vstal. Lars mu podá snídani a jde ke mně. „Máme připravit vězně,“ oznámí a vykročí směrem k nim. Jdu za ním. Víím, že za chvíli budu muset některému z nich ublížit. Stále mě to láká, i když bezbolestně už to nepůjde. Moje ocelová část mi poděkuje.

Bratr přistoupí k zajatcům a světlovlasému, který sedí nejbliž, jen tak, pro nic za nic, přiloží pod krk nůž. Pase se na jeho strachu. „Otec z vás nemá zrovna radost,“ prohlásí. „Nebyli jste poslušní. Přišel čas platit.“ Sklouzne nožem trochu níž a přeřízne provaz, který poutá vězně k sobě. Také přijdu blíž a pomáhám bratrovi zbavit zajatce všech pout.

„Teď vstaňte,“ příkáže bratr. Poslechnou. Zatím to vypadá, že si mou radu vzali k srdci. Nevzdorují a snaží se nedívat se nám do obličeje. Postavíme se za ně a otočíme je směrem k otci, který čeká opodál. „Tak jdeme. Pohyb!“ vyštěkne bratr. Rozejdou se, i když neochotně. Tmavovlasý navíc znatelně kulhá.

Před otcem je zastavíme. „Kleknout!“ rozkáže bratr. Všechny je zezadu stlačíme na kolena a potom se postavíme vedle otce.

Otec konečně promluví. Jeho hlas je nebezpečně tichý. Klečící zajatci ho s úzkostí sledují. „Vaše provinění je vám známé. Dnes v noci jste se společně pokusili uprchnout. Je to tak?“ Ticho. „Na něco jsem se ptal!“ rozkřikne se najednou. Všichni tři sebou trhnou.

„Je to tak, pane,“ zašeptá tmavovlasý téměř neslyšně.

„Jak je v tom případě možné, že se opovažujete dívat se mi do tváře?! Být vámi, zabodnu ty vaše špinavé oči do země a už se ani nepokusím je zdvihnout.“

Všichni tři okamžitě poslechnou a zaryjí pohled do země před svými koleny.

„Máte snad nějakou omluvu, pro kterou bych vám měl zmírnit trest?“

„Ne, pane.“

„Myslel jsem si to. V tom případě si můžete poslechnout, co se s vámi stane. Asi vám je známo, co se děje, když se zaběhne

dobytek. V takovém případě, pokud je nalezen, se pozná podle cejchu, kam je třeba ho vrátit. No a tady stále existuje možnost, že se znovu pokusíte zmizet. Ano, myslím, že mě chápete správně. Budete oceňováni.“

Dočista zapomenou, že mají držet oči dole. Zvednou pohledy, ve tváři marnou naději, že to otec nemyslí vážně. Dostanou pokyn, aby si sundali kabátce. Zatím poslouchají na slovo, a tak před námi zakrátko klečí jen v košilích. Přistoupíme k nim blíž, každý k jednomu. Marně se snaží se od nás oddálit záklonem. Teď už jim je všechno málo platné. Vytáhneme nože a také si klekneme, abychom na ně pohodlně dosáhli. Strhneme jim košile z pravého ramene a začneme.

Přede mnou klečí světlovlasý. Když mu přiložím studenou ocel ke kůži, slabě se zachvěje. Má strach. Ví, že neunikne. Obrátí svůj pohled k nebi a jen čeká, až přijde bolest. Zabořím mu špičku nože do kůže pod klíční kostí a on přidušeně vykřikne. Podobné potlačované nářky slyším i zprava, kde otec a bratr pracují na tomtéž co já.

Světlovlasému začne po hrudi stékat pramínek krve, a jak pokračuju, rozšiřuje se. Všichni zajatci to zvládají poměrně dobře. Ani jeden z nich zatím nekřičí, spíš jen přidušeně sténají. Postupem času ale četnost výkřiků roste, jak je bolest pohlcuje.

Za čtvrt hodiny máme hotovo. Každý z nich teď má na pravé polovině hrudi krvavý znak našeho rodu – oko na pozadí tří zkřížených mečů. Ztěžka oddechují se svěšenými hlavami, zatímco si otec prohlíží naši práci.

„Eleanor,“ řekne nespokojeně, „mohla jsi mu to udělat větší. No, na druhou stranu ale rozhodně umíš z nás tři nejlíp kreslit.“

„Omlouvám se, otče. O velikosti jsi nemluvil.“

„Nevymlouvej se! Tak, už jsme se dost zdrželi. Vyrážíme na cestu.“ Ještě jednou se obrátí ke klečícím zajatcům: „Ať je vám to ponaučením, že neposlušnost nehodlám tolerovat.“

„Ano, pane,“ odpovídá chabým hlasem.

„Myslím, že jsem vám ještě neřekl, že ode dneška můžete na koně zapomenout. Půjdete hezky po svých.“

„Ale pane, můj bratr nemůže chodit,“ namítne zrzek, který k zajatcům v noci přibyl.

Otec se napřáhne a vlepí mu pořádný pohlavek. „Na nic jsem se tě neptal. Potáhnu ho třeba po smyku, když nebude chtít chodit.“

Odchází. Lars posbírá sundané svršky, se kterými se zajatci také musí rozloučit, a následuje ho. „Přiveď je,“ zavolá na mě přes rameno.

Obrátím se zpátky ke klečícím postavám. „Už smíte vstát,“ oznámím. Zvednou se a bez vyzvání ke mně natáhnou ruce, abych je mohla svázat. Udělám to a vedu je k ostatním, kde musí sledovat, jak otec zahání jejich koně. Vyrážíme na cestu.

Za každým z koní teď jde jeden vězeň přivázaný na dlouhém laně. Ten za mnou kulhá. Drží se statečně už dvě hodiny, jenže je jasné, že celou cestu nemůže zvládnout. Slyším výkřik. Otočím se a zjistím, že upadl. Chci zastavit koně, ale otcův hlas mi to nedovolí: „Jedeme dál!“

Přímý rozkaz nemůžu neposlechnout, a tak prostě jedu dál a dělám, že křik a naříkání zezadu neslyším. Křičí nahlas, prosí nás, abychom zastavili. Vzdal veškerou snahu vypadat statečně. Dochází mu, že ho otec dost dobře může takhle táhnout ještě dlouho. Že ho může klidně usmýkat k smrti. Pokračujeme tímto způsobem asi pět minut, než otec konečně vydá pokyn k zastavení. Otočí se dozadu a jeho hlas šlehne jako bič: „Nechte ho ležet!“

Zrzek neposlechne a udělá další krok. „Poslechni! Když to neuděláš, potrestají jeho a ty se na to budeš muset dívat!“ vykřikne světlavlasý. Zrzek zatne zuby a zastaví se.

„Zdá se, že tu někdo pochopil pravidla hry,“ zachechtá se Lars.

Otec sesedne a jde k zajatci na zemi. Já i bratr ho následujeme. „Tak zvedneš se?“ zeptá se otec.

„Nedokážu to,“ zasípá vězeň a s námahou se zvedne alespoň do kleku.

„Tak to jsme asi zastavovali zbytečně. Můžeme jet dál.“ Otočí se. Tmavovlasému stékají po tvářích slzy. S vypětím všech sil se postaví, připravený udělat několik kroků, než bude donucen to vzdát. Nechce zemřít. Ještě ne. S námahou udržuju kamenný výraz. Jeho bolest je obrovská. Proč se teď nedokážu normálně otočit a nechat ho zemřít? Před dvěma dny by mi to nedělalo nejmenší problém.

„Otče,“ řeknu, „tohle ho zabije.“

„No a? Kde se v tobě bere tolik soucitu?“

„Soucit s ním?“ opovržlivě ohrnu ret. „To ani tou největší náhodou. Ale bude škoda přijít o něj takhle. Ještě by se nám mohl hodit.“

Otec se na mě podezřívavě zadívá, nakonec se mnou ale souhlasí. „Něco na tom bude. Vezmeš ho k sobě na koně a to pískle, co sedí před tebou, pojedje s Larsem.“ Zatvářím se znechuceně. „Nechci slyšet žádné odmlouvání. Alespoň budeš moct znovu jet vzadu.“ Ještě jednou pohlédne na zbídačenou postavu před sebou, potom na oba bratry. „Smíte mu pomoci.“

Opatrně ho vedou ho k mému koni. Nejevím žádnou snahu jim pomoci, a tak ho společnými silami sami vyzvednou za mě. Uvědomím si, že má ruce nešikovně svázané před sebou, takže mě budou tlačit do zad. Už musím jet, tak si alespoň umíním, že to musím při nejbližší zastávce opravit.

Jedeme až vzadu, za oběma koňmi i klopýtajícími postavami. „Děkuju,“ ozve se zpoza mě unavený hlas.

„Jsi si jistý? Za týden mě možná sám budeš prosit o smrt,“ řeknu. Na to už odpověď nepřijde.

K večeru opět stavíme, tentokrát uprostřed luk. Všechno probíhá stejně jako včera. Otec s bratrem připravují oheň, já obstarávám zajatce. Škodolibě se pousměju nad tím, jak mi to Lars asi závidí. Jistě nese těžce, že jeho o tři roky mladší sestra

poprvé hraje důležitější roli než on. Třebaže jde jen o jednu výpravu.

Tmavovlasého stáhnú z koně a přeříznu mu pouta. Zavolám na jeho dva bratry a rovněž jim uvolním ruce. „Pomozte mu,“ přikážu jim a odvedu je kus stranou. Tam je svážu stejně jako předchozího dne. Každému z nich dám napít pár loků z čutory.

Děvčata tentokrát posadím o kus dál. Nechci, aby musela být svědky toho, co se tu nejspíš bude dít. Tuším, že otec nenechá tmavovlasému slabost projít jen tak. Potom si přisednu k ohništi a dostanu najíst.

„Tak co?“ zeptá se otec. „Už se ten chudinka cítí silnější?“

„Nejspíš ano, ale zítřejší cestu pěšky neujde,“ odpovím popravdě.

„Jeho smůla, budeš se mu holt muset postarat o jiné zpestření.“

„Co přesně tím myslíš?“

„I za slabost se platí. Prostě se seber, jdi za ním a zůstaň tam, dokud neuslyšíme pořádný křik.“

Usměju se. „Jistě, otče. Bude mi potěšením,“ řeknu. Svým způsobem to tak bude. Jeho utrpení mi přináší větší slast než kterékoli jiné, přestože mě zraňuje.

Zvednu se a chystám se znovu odejít. „Počkej,“ řekne Lars, „zapomněla sis tady nůž.“

„Nepotřebuju nůž, abych dokázala ublížit,“ odpovím mu, aniž bych se otočila.

Cestou ještě zanesu kousek chleba těm holkám. Potom přistoupím k zajatcům. „Mohli bychom také kousek dostat? Prosím,“ zeptá se opatrně světlolasý. Musí mít skutečný hlad, když si troufá.

„Copak, máš hlad?“ zeptám se ho.

„Mám,“ přizná sklesle.

„Tak buď rád, že zatím jen malý,“ usměju se na něj a potom přikleknu k tmavovlasému. Tentokrát sám zvedne hlavu

a pohlédne na mě. Z toho, jak ho dnes kuň táhl po cestě, je samá modřina a podlitina. „Víš, proč jsem tady.“ Není to otázka, ale oznámení. Přikývne. Ví, že nesplnil očekávání mého otce a musí za to zaplatit.

„Nech ho, prosím,“ ozve se od zrzka vlevo. „Vždyť ho od začátku týráte víc než nás.“ Na chvíli se otočím od svojí oběti a pohlédnu mu do očí.

„Takže se nabízíš místo něj?“

Odvrátí zrak, ale rozhodně kývne hlavou.

„Ne,“ odmítne tmavovlasý. „To nedovolím.“

„Tak vidíš,“ řeknu zrzkovi, „on ti nechce svoje místo postoupit.“ Rozvážu provaz, který tmavovlasého poutá ke světlovlasému. Tomu nezapomenu připomenout, aby se choval slušně. Neuteče, nemá kam, a navíc si moc dobře pamatuje dnešní ráno.

„Jdeme!“ rozkážu. Chytnu tmavovlasého za ruku, vytáhnu ho na nohy a odvedu pryč. Bolí ho každý krok. Když jsme dost daleko, obrátím ho čelem k sobě a přinutím ho podívat se mi do očí. „Je čas zaplatit cenu za tvůj život. Chci, abys věděl, že dokud nebudeš křičet, neskončí to. Nemá smysl hrát si na hrdinu.“ Přikývne a jeho oči se zalesknou strachem. „Už jsi někdy zažil ocelový pohled?“

„Ne.“

„Ale už jsi viděl dar působit.“

„Ano.“

„Pak víš, co tě teď čeká.“

„Ano,“ přikývne a poprvé se rozklepe strachem.

Pošlu ho k zemi do vysoké trávy. Zakleknou mu nohy, aby mě nepokopal. Chystám se na něj použít svou schopnost způsobovat bolest druhým. Zajímá mě, jaký to bude pocit, jestli bude můj dar stačit na to, aby během svého nejsilnějšího působení potlačil bolest, kterou od včerejška sdílím se zajatci.

Tmavovlasý má křečovitě zavřená víčka. „Otevři oči! Neutečeš tomu,“ vyzvu ho zostra.

Pomalou rozevívá víčka. Chvěje se po celém těle. Nechám svoje oči rozzářit. Teď už není cesty zpět. Dokud nepřestanu, on nedokáže ani zamrkat. Mé oči se lesknou jako ocel ve světle plamenů. Můj pohled proniká jeho očima a zasévá mu do těla nepopsatelnou bolest. Je horší než bodání nože, než pálení žhavých uhlíků. A společně s tělem zasahuje i mysl. Její otisk se mu nesmazatelně vryje do paměti.

Zajatec sebou začne škubat a svíjet se v křeči, ale já ho pevně držím. Marně jsem doufala, že mě planoucí pohled ušetří bolesti. Sdílím ji s tmavovlasým a jen s veškerým vypětím vůle se mi daří zůstatvat potichu. Zároveň s bolestí cítím potěšení. Zvláštní kombinace.

Tmavovlasý zarývá prsty do země a konečně začne křičet. Hlasitý nářek plný utrpení se nese přes louku. Otec bude spokojený. I přes bolest je to opojný pocit, používat dar oceli. Ještě chvíli pokračuju, než nechám oči pohasnout. Tmavovlasý nahlas vzlyká.

Soucitu ve mně se podaří prodrat na povrch, protože tady jsem v bezpečí. Otec mě nevidí ani neslyší. Vyčerpaně se skloním k zajatci. „Je to za tebou,“ šeptám. „Už je konec.“

Chci mu pomoci a vím, jak to můžu udělat. Ještě zaváhám, když si vzpomenu na bolest, kterou mi to včera přineslo, ale vzápětí přitisknu své rty na jeho.

On nechává své zoufalství utopit v moři chvilkové slasti, já s radostí přijímám úlevu, kterou mi to přináší. Je to tak, jak jsem si uvědomila už včera. Jestli chci pomoci sobě, musím zachránit ostatní. Jsem rozhodnutá to udělat, protože pocit z tohoto polibku se téměř vyrovná opojnosti ocelového pohledu. Také se ve mně začíná probouzet cosi jako touha. Tenhle pocit znají i oceloví, protože touha je veskrze sobecká. Stejně jako my.

Nakonec se od něj přece jenom musím odtrhnout. Sleduju jeho tvář. Už je klidnější. Bolest způsobená darem je strašlivá, ale rychle přejde.

„Děkuju,“ vydechne.

„Získat si tvůj vděk není těžké, zdá se. Prokaž si tu službu a neděkuj mi. Měl bys mě nenávidět.“

„A tys mě dneska měla nechat umřít. I teď jsi mě mohla týrat mnohem déle. Vím, že ti to působí potěšení, slyšet náрек oběti. Znáš dar oceli.“ V tom má pravdu. Měla jsem ho nechat umřít. Bylo by to to nejjednodušší řešení mé situace, odstranit její příčinu. Něco mi ale zabránilo to udělat. A já hodlám přijít na to, co to bylo.

„Zvedni se, musíš zpátky k ostatním,“ řeknu. Pomalu vstane a nechá se odvést k bratrům. Čert ví, proč mě tenhle člověk tak přitahuje, ale já zkrátka nesmím dopustit, aby ho potkal osud určený modrookým zajatcům.

Když ho přivazuju k bratrovi, hlava už mu klesá únavou. „Spěte,“ řeknu tiše všem třem. „Až do rána bude klid.“ Pravděpodobně mi nevěří.

Jakmile přijdu k ohništi, otec i bratr na mě se zájmem pohlednou. „Použila jsi na něj dar oceli,“ řekne Lars bez obalu.

„Ano, použila. Chtěli jste, aby trpěl.“

„Zajímavé,“ řekne otec, „ještě před chvílí se zdálo, že je ti ho nějakým způsobem líto. A ty mu vzápětí způsobíš to největší utrpení, jaké existuje. Asi jsem se v tobě zmýlil a tobě opravdu šlo jenom o náš prospěch, dcero.“

„Samozřejmě, otče,“ souhlasím s ním. „Kdo má dnes hlídku?“

„První hlídku si беру já,“ prohlásí bratr. „Nejsem unavený.“

„Dobrá,“ kývne otec, „na druhou mě vzbud'. Ještě jsem žád-nou nedržel.“

„To zní skvěle,“ řeknu. „Znamená to noc nepřerušovaného spánku pro mě. Dobrou noc.“ Lehnu si a usínám.

Ve snu před sebou vidím vytřeštěné oči tmavovlasého a jeho svíjející se tělo. To já mu působím tu bolest, i když nechci. Někáký ženský hlas ke mně promlouvá: „Eleanor, můžeš mít modré oči, stačí chtít.“ Najednou je výjev pryč a já stojím před zrcadlem.

Vypadám stejně jako vždycky – vysoká, štíhlá postava uvyklá pravidelnému pohybu. Vojenská uniforma našeho království. Dlouhé bílé vlasy spletené do složitého účesu, aby nepřekážely. Jemné rysy ve tváři naprosto se nehodící k mé povaze. Ale moje oči jsou azurové.

Ten sen si pamatuji i po probuzení. Je na něm něco zvláštního. To, že bych měla modré oči, by vysvětlovalo, co teď prožívám. Modroocí obdarovaní cítí bolest druhých sami na sobě. Jenže já mám duhovky šedé. Vždycky jsem vládla darem oceli a stále jím vládnu. Stále cítím veškeré pocity s ním spojené. Lidé obdaření oběma dary nejsou. Neexistují už jenom proto, že žádný šedooký člověk z našeho království by nikdy nezplodil dítě s modrookým obyvatelem sousední země.

Dnes ráno našťstí nemáme podobný program jako včera. Po snídani jdu k vězňům sama, uvolním jim pouta a dám jim napít. Vypadají docela odpočatě, nejspíš se jim podařilo v noci usnout. Na můj pokyn se všichni zvednou a nastaví ruce. Dvěma z nich je přivážu k dlouhému vodícímu provazu. „Ty je dej za záda,“ řeknu tmavovlasému. „Ty pěšky nepůjdeš.“

Úlevou vydechne a otočí se ke mně zády. Potom se všichni v klidu nechají odvést ke koním. Dnešní cesta probíhá hladce. Oba zajatci jdoucí pěšky jsou sice vyčerpaní, ale mají silnou vůli.

Pozdě odpoledne se před námi objeví náš hrad. Strohé kamenné věže se tyčí vysoko k obloze. Jak se blížíme, zajatci začnou být neklidní. Ošívají se, ale jdou dál. Nezastaví se, ani když prochází pod těžkou mříží, která se jim vzápětí za zády spustí a uzavře je v pasti.

Přejedeme přes nádvoří ke stáji, kde podkonímu necháme naše tři koně. Otec přikáže jedné okolo jdoucí služebné, aby dívky odvedla do jeho soukromých komnat. Děvčata jdou poslušně s ní. Tmavovlasý se nadechuje k protestu, ale já mu zezadu silně stisknu rameno jako varování, aby to nedělal. Našťstí má dost rozumu a mlčí. „Nechčeš, aby musely s vámi do kobky,“ zašeptám.

„Odved'te je do žaláře,“ přikáže nám otec. „Potom přij'dte za mnou do mé pracovny.“

Pohledy zajatců zabloudí k bráně. Všichni toužebně hledí skrze mříž.

„Tak jdeme,“ řekne bratr a jako první se rozejde směrem k hlavní věži, pod níž se rozkládá rozlehlé vězení. Za ním jdou všichni tři zajatci, za nimi já. Většina vězňů má tendenci začít se prát, když jde do tuhého a oni spatří studenou, zamřížovanou celu. Tihle ne. Celou cestu jdou beze slova a mlčky vstoupí i do cely, kterou jim můj bratr ukáže. Nasadíme jim okovy, zamkneme za sebou mříž a necháme je o samotě.

Vystoupáme po schodišti zpátky nahoru a pak ještě výš, protože králova pracovna je až ve čtvrtém patře. Zaklepeme na dveře a čekáme na vyzvání. Otcův hlas nám dá povolení ke vstupu a my vejdem dovnitř. Otec sedí za stolem. Pokyne nám, ať se posadíme naproti němu.

„Takže,“ začne mluvit, „je třeba něco udělat s těmi holkami. K užitku můžou být leda jako donucovací prostředek, aby jejich bratři dělali, co se jim řekne. K tomu je ale nepotřebujeme žít.“

„Tak je prostě odděláme. Jejich bratři stejně budou poslouchat,“ řekne Lars a já mám co dělat, aby se mi nezvedl žaludek. Tohle bude těžké.

„Jsou cenné rukojmí,“ nadhodím.

„To těžko. Azurový král pro své děti nehne prstem. Je stejně krutý a bezcitný jako já. Taky má ocelové oči,“ vyvrátí moji myšlenku otec.

„Tak z nich udělej služebné,“ navrhnou.

„Nejsou zvyklé pracovat.“

„No tak já sejdu dolů do vesnice, žije tam lékárnice, která nemůže mít děti. Víím jistě, že se o ně postará, a my je budeme mít k dispozici, pokud budou potřeba.“

„Jsi si jistá, že je přijme?“

„Rozhodně ano, když jí to přikážu.“

„Dobrá, máš to na starost. Kdyby vznikla sebemenší pochybnost, že ty holky pohlídá, vrátíš se s nimi zpátky.“

„Ano, otče.“

„Všechno, můžete jít.“

Bratr se zvedne a odejde, já ještě váhám.

„Otče?“

„Co je?“

„Chci s tebou ještě mluvit. Soukromě, prosím.“

„Co chceš?“

„Chci vědět, kdo byla má matka. Pochybuju, že máme s bratrem stejnou. Není možné si nevšimnout, si nejsme podobní.“ Popravdě mi nikdy nezáleželo na tom, kdo byla moje matka, ale ten včerejší sen mi vnukl podezření, že nemusela nutně pocházet z naší země. Je to absurdní myšlenka, ale mnohé by vysvětlila.

„Nevidím důvod, proč bys nemohla znát pravdu. Skutečně nemáš společnou matku se svým bratrem. Víš, jak Azurové království získalo vládce s ocelovým darem?“

„Ne,“ odpovím a přemýšlím, jak to s tím souvisí.

„Tak poslouchej. Vezmu to stručně, mám práci. Válku proti sousednímu Azurovému království vedeme už hodně generací. Už od jejich počátků se obě strany snaží zlikvidovat obdarované druhé země. Oceloví hrdinně padali za náš rod, kdežto ti azuroví se začali schovávat a přestali mít děti, aby je nepotkal zlý osud. To je ale poměrně jedno, výsledek byl stejný. Vymírali. Před několika lety to došlo tak daleko, že zbyli už jen čtyři. Já a matka tvého bratra Larse s ocelovými očima a král sousedního království a jedna z tamějších žen s azurovými očima.“

Jejich dar dokázal zbavovat utrpení, náš utrpení rozséval. Král sousední země viděl, že jeho schopnost, která mu znemožňovala bolest působit, může přivést jeho zemi do záhuby. Vydal se tedy za mocnou čarodějnici a požádal ji o změnu barvy svých očí. Vyhověla mu s tím, že jeho děti již obdarované nebudou. Tak

v čele Azurové země stanul vládce s ocelovým darem a krutým srdcem.

Krátce nato Larsova matka zemřela při porodu. Věděl jsem, že potřebuju ještě alespoň jedno dítě, abych měl jistotu, že následník trůnu přežije, a tak jsem unesl poslední obdarovanou ženu, ač s azurovými očima, a počal s ní dítě. Když porodila, zbavil jsem ji života. Tvá matka neměla dar oceli, Eleanor. Ty ale vadná nejsi, dar jsi zdědila po mně.“

Potlačím příval emocí, který se objeví při pomyšlení na chladnokrevnou vraždu mé matky. Těmi se budu zabývat později. Raději se zaměřím na jiný pocit – nevěřící znechucení. „Tys počal dítě s modrookou? Jak jsi mohl?!“

„Zkus se alespoň někdy zamyslet, Eleanor. Je to tak prosté! Když chci obdarované dítě, největší šanci mám s obdarovanou ženou. Existovala jiná? Ne, neexistovala.“ Mluví se mnou, jako bych byla malé děcko.

„Ale byla modrooká. Nenávidíš modrooké,“ zavrčím.

„Chyba, není pravda, že modrooké nenávidím. Pohrdám jimi, to jistě, ale potřebuju je. Kde jinde než mezi nimi bych hledal své hračky?“

„I tak, je to zrada. Všem vnucuješ nenávisť k našim sousedům, zatímco sám s nimi plodíš potomky? Nechutné.“

Otec se jen usměje. „Nezapomeň, že mluvíš o sobě, Eleanor.“

„Co kdybych se bývala narodila s modrými očima?!“

„A co kdyby ses bývala narodila jako míšenec? S oběma dary? Nebylo by to zajímavé? Někdy si vážně říkám, jaká škoda, že jsi čistá. Nudný výsledek tak ojedinělého činu. Opravdu smůla.“

„Takže tohle jsem? Neúspěšný experiment?“

„Jsi experiment dostatečně úspěšný na to, abych tě nechal naživu.“

„Jaké zklamání pro tebe muselo být, když jsi zjistil, že v sobě nemám jedinečného, ani co by se za nehet vešlo,“ odseknu opovržlivě. „Proč jsi to jen nezkusil znovu?“

„Chtěl jsem, ale ona nespolupracovala. Asi dostala strach, že by všichni její potomci mohli být oceloví. Byla by se zabila sama, tak proč si odpírat to potěšení vidět její oči zhasínat?“

Ale dost už. Jestli se nemýlím, dal jsem ti rozkaz. Zvedni se a běž ho vykonat.“

Pronesu chladné rozloučení a vydám se splnit svůj úkol. Vy-zvednu dívky v otcově ložnici o patro níž a odvedu je pryč z hradu. Po prašné cestě sejdem dolů do vesnice.

Za chvíli už klepu na dveře lékárnice. Její dům je stejně chudý jako většina ostatních, vsadila bych se, že střecha nezadrží veškerou dešťovou vodu. Dveře se otevrou a nás ovane vůně bylin. Lékárnice vyjde ven a v očích se jí objeví úlek, když mě pozná. „Co si přejete, princezno?“

„Tyto tři dívky nemají žádného opatrovníka. Otec rozhodl, že se jich ujmete vy. Ručíte za ně. Rozumíte?“

„Ano,“ odpoví mi překvapená lékárnice a vpustí dívky dovnitř.

„Výborně, někdy se tu zastavím a zkontroluju, jestli držíte slovo. Na shledanou.“ Otočím se na patě a odejdu. Zpátky na hrad se vracím přes tržiště. Nevěnuju pozornost volání obchodníků, kteří se snaží prodat své zboží, ani spoustě lidí, která tržiště zaplňuje. Cílevědomě dojdu k jednomu stánku a koupím kus chleba a sýr. Potom už vyrazím rovnou do svých komnat. Mám o čem přemýšlet.

Když dorazím, zamknu za sebou dveře a zadívám se přímo do zrcadla. Moje oči jsou leskle šedé. Vzpomínám na sen, kde byly azurové, a taky na slova nějaké ženy, nejspíš mé matky, která tvrdila, že když budu chtít, mohu je mít modré.

Zavírám je a na chvíli upřímně toužím, abych je po otevření skutečně měla modré. Abych měla vysvětlení pro to, co se děje, a abych se necítila jako zrůda, co dokáže jenom způsobovat utrpení. Oči zase otevru a neovládnu výkřik. Hledím na sebe azurovýma očima. Zpanikařím. Co jsem to udělala? Takhle mě nikdo nesmí vidět. Jak je možné, že vládnu oběma dary?

Zavřu oči a vroucně si přeju, aby se vrátila původní barva mých duhovek. Znovu pohlédnu do zrcadla. Vše je zpátky při starém. Oddychnu si a zhroutím se do křesla. V tuhle chvíli nemám sílu přemýšlet nad tím, co se děje. Potřebuju si jen odpočnout. Ale alespoň už vím, proč mě teď bolí utrpení druhých.

IRKEN

Sedíme ve vězení už celé hodiny. Je tu chladno a nikdo nám ještě nedal napít, o jídle ani nemluvě. Zimomřivě se choulíme jeden k druhému. Ještěže nás nechali pohromadě, o samotě bych se nejspíš zbláznil strachy. Přemýšlíme, co s námi asi bude. Naši věznitelé jsou krutí a nemilosrdní, to už nám ukázali, a tak se teď vždycky, když uslyšíme kroky nebo zvuk otevírajících se dveří, k sobě vyděšeně tiskneme.

Všichni jsme vyčerpaní po dlouhé cestě a ve zraněních způsobených našimi vězniteli nám tepe bolest. Do zápěstí a kotníků nás dřou okovy, které nám jen tak pro zábavu nasadili.

Já ani moji bratři jsme nikdy příliš nelitovali toho, že nejsme obdarováni jako většina našich předků. Nyní začínám mít pocit, že by se nám hodilo, kdybychom se navzájem dokázali zbavit bolesti tak, jak to modroocí s darem dělali.

I když, stejně by to nepomohlo. Kdybychom vládli azurovým darem, zdejší utrpení by nás přivedlo k šílenství, protože bychom ho ani na chvíli nedokázali přestat vnímat. A navíc, kdybychom byli obdarováni, zabili by nás bez rozmýšlení hned. Tak to udělali se všemi.

Proč jen jsme se pohádali s naším otcem? Nebýt toho, nemuseli jsme být na stráži v té malé lesní pevnosti. Nebýt toho, mohli jsme být v bezpečí a naše sestry také. Naše sestry... Bůh ví, kam je odvedli a co s nimi asi dělají. Snad jsou na tom lépe než my, dosud se k nim chovali slušně. Co s námi se všemi bude? Co s námi věznitelé s očima barvy oceli udělají?

V hlavě mám pořád živou vzpomínku na včerejší večer. Na pohled dvou tvrdých, nemilosrdných očí. Eleanor mi dala ochutnat tu nejhorší bolest, kterou si kdo dokáže představit. Ty zářící

oči mi ukázaly, jaké potěšení jí má bolest přináší. Nenáviděl bych ji, jenomže její oči ukazují i něco jiného. Něco, co je potlačené hluboko v jejím nitru. Nemyslím si, že to postřehl i někdo jiný, umí to dobře skrývat.

Ona je schopna soucitu, alespoň myslím. I ve chvíli, kdy mi ubližovala nejvíc, zářil hluboko v ní. Přestože to není možné, zdálo se mi, že trpěla taky. A když mi pak dala i úlevu... Bože, za co mě trestáš? Už nikdy se nezbavím pohledu těch očí.

Vzpomínky se mi točí ve zmateném víru. Přistihnu se, že sténám. Nevím, jestli únavou, nebo bolestí. Přinutím se otevřít oči.

Oba bratři na mě znepokojeně hledí. „Jsi v pořádku?“ šeptají. V cele je jaksi nepatřičně mluvit nahlas.

Ironicky se ušklíbnu. Ani nemusím odpovídat. Několik dní jsem nedostal najíst, tělo mám samou ránu a sedím v okovech ve studené cele. Zákonitě mi nemůže být dobře. A to opomím fakt, že vyhlídky na zlepšení situace jsou nulové. Naděje by snad mohla dodat trochu síly i zmučenému člověku.

Přesto jim nakonec odpovím: „Ne.“ Delší odpověď by byla zbytečně vyčerpávající.

„No tak, musíš být silný,“ napomíná mě starší Erun. To se snadno řekne.

„Nech ho, kde asi má tu sílu brát? Zapomněls, co všechno mu už udělali?“ hájí mě mladší Alrik.

„Přece je nenecháme vyhrát. Nebudeme se chovat jako zbabělci,“ řekne Erun.

„Naopak, bojovat s vlastním strachem nemá smysl. Když budeme bojovat sami se sebou, nezbude nám síla, abychom zvládli to, co nás čeká. Když se přizpůsobíme, vydržíme déle,“ oponuje Alrik.

„Cože?“ nechápe Erun.

„Nevzdoruj jim. Podřid' se. Dříve nebo později by tě stejně přiměli, aby ses před nimi plazil.“

„Mám jim ušetřit práci?“

„Ne, máš jim ušetřit zábavu.“

Konečně pochopím, kam tím Alrik míří. „Má pravdu, Erune. Oni si užívají, když sledují marnou snahu vězňů odolávat bolesti. Jim je jedno, jestli budeme řvát a prosit, nebo jestli se budeme snažit být stateční. Naše utrpení a strach si vychutnají v obou případech.“

„Správně,“ přisvědčí Alrik. „Bude lepší ponížení přijmout dobrovolně než se k němu nechat přinutit. Vzdorem se jim nepomstíme, naopak jim dáme to, na co čekají.“

Erun vzdychne. „Dobrá. Pokusím se o to. Nejspíš máte pravdu, i když se mi ta myšlenka nelíbí.“

„To nikomu, bratříčku,“ špitne Alrik.

Dál ve vězení panuje ticho. Všichni postupně upadáme do neklidného spánku, ze kterého se s trhnutím probouzíme vždy, když se ozve sebemenší zvuk.

Najednou slyšíme kroky. Přibližují se. Stihneme si akorát vyměnit úzkostné pohledy, pak jen vytřeštěně zíráme na vstup do naší cely. Přímo za mříží stojí postava v kápi a s pochodní v ruce. Klidně nás pozoruje. Klíč se otočí v zámku a mříž se otevírá.

Ne vzdoruj. Ať přijde cokoliv, odpor to jen zhorší. Nevzdoruj, opakuj si v duchu.

ELEANOR

Probudím se. Uvědomím si, že jsem usnula a nespala jsem zrovna chvíli. Postavení měsíce na obloze mi říká, že mám hodinu do úsvitu. Vzpomenu si na všechno, co se večer stalo. Na svoje modré oči. Měla bych se bát, ale není tomu tak. Získala jsem pocit, že nejsem zcela ovládaná. Víím něco, o čem otec nemá ani tušení. To mi dává výhodu.

Dobrá tedy, dnes to začne, má tajná vzpoura. Jestli jsem si tím nebyla jistá po cestě, teď už víím zcela jednoznačně, že na Ocelovém hradě mě nečeká nic než utrpení. A když už musím zmizet, proč u toho nepomocť těm třem? Já se potom budu moct cítit líp a otci to překazí plány.

Jdu do vězení. Doufám, že otec nebo bratr vězně dosud nena-vštívili. Je to nepravděpodobné, vždycky nechávají zajatce v ce-lách nejprve trochu zkrotnout. Až potom je přijdou zlomit.

Nikdo si mě nevšímá, zatímco procházím chodbami a přes nádvoří. A i kdyby, nikdo si netroufne mě zastavit. Vejdu do hlavní věže. Vydám se dolů po točitém schodišti a cítím, jak okolní teplota znatelně klesá. Jakmile vejdu do strážnice, přítomní vojáci se postaví do pozoru. Tady se nikdo nikdy nediví, ať přijdeme v kteroukoliv hodinu.

„Louč!“ přikážu prostě. Jeden z nich urychleně zapálí novou louč a podá mi ji. „Jdu dolů. Ať se nikdo z vás neopovází jít za mnou. Křik těch vězňů patří jenom mně. Rozumíte?!“ řeknu varovným hlasem.

„Ano, paní,“ odpoví stále v pozoru. Naštěstí můj požadavek není nijak neobvyklý, aby vzbudil jejich pozornost. Jsou zvyklí, že si s vězni hrajeme v soukromí.

Už si jich nevšímám. Seberu klíče z věšáku na zdi a projdu kolem stráže ke dveřím na druhé straně místnosti. Vkročím na další schodiště a zavřu za sebou. Klesám stále hlouběji, až do těch nejtemnějších cel úplně dole. Před jednou z nich se zastavím a pohlédnu dovnitř. Tři vězni se tisknou ke zdi stejně, jako jsme je tu zanechali.

Otočím klíčem v zámku a mříž se se zaskřípěním otevře. Vejdou a zase za sebou zamknu. Kruh s klíči si pověším k pasu. Opět je chvíli jenom pozoruju. Prodlužuje to jejich nejistotu, která leckdy může být horší než to, co následuje po ní. Zatím si rozmyšlím, co udělám dál. Vím, že bezbolestně to nepůjde ani pro jednu stranu. Sice jim chci pomoci, jenže zatím se zkrátka budu muset chovat jako ocelová, abych předešla odhalení.

„Dobré ráno,“ řeknu konečně. Nikdo mi neodpoví. „Je slušné pozdravit,“ napomenou je. Zamumlají pozdrav. „No, nebylo to nejlepší, ale prozatím mi to stačí. Jsem si jistá, že se ještě rozmluvíte. Teď si tu trochu rozsvítíme, ať vidím, jak vám svědčí váš nový domov.“

Po obvodu každé cely máme rozmístěné pochodně. Teď je všechny obejdu a zažehnu. Schválně lenivě protahuju každý svůj pohyb. Čekání je pro vězně také utrpením.

Postavím se před ně. „Konečně jsme sami,“ usměju se na ně. „Napadá někoho z vás, co bychom společně mohli dělat?“

Zírají na mě a mlčí. Je jim jasné, že se jich ve skutečnosti vůbec na nic neptám. Všechno, co se tu teď bude dít, je jen a jen na mně.

„Copak? Není vám do řeči?“ Předstírám, že si je starostlivě prohlížím. „Schází vám tu snad něco?“ Teď už skutečně čekám na odpověď. Tato otázka mi vždy pomůže zjistit mnoho o stavu vězňů. Pokud jsou ještě dost silní, aby dokázali vzdorovat, budou mlčet. Pokud již doopravdy strádají, skončí to u žadonění o jídlo. Uvědomím si, že bych je ráda slyšela prosit. Zatím mlčí. Možná nepochopili, že tu otázku míním vážně.

Takže na to budu muset jít jinak. Nepochybuju o tom, že jim jazyky rozvážu. Vždycky je můžu k řeči vyprovokovat.

„Vsadím se, že byste tu rádi měli svoje sestřičky. Překvapuje mě, že vás nezajímá, co se s nimi, s chudinkami, stalo.“ Slova padnou na úrodnou půdu. Všichni tři sebou trhnou. „Tak přece jen vás to zajímá. Myslím, že pro teď vám bude stačit vědět, že jsem se postarala, aby je nic netrápilo.“

Samozřejmě, že si má slova vyloží tak, jak jsem zamýšlela. V očích se jim zračí bolest a vztek.

„Ty vrahu!“ vykřikne zrzek a prudce se zvedne. V dalším pohybu mu zabrání řetězy. Několikrát za ně škusne, ale přivodí si tím jen zbytečnou bolest.

„Ale no tak, ještě si ublížíš,“ pronesu naoko pobaveně, přestože náhlá divokost jeho bolesti mě zasáhne silou vichřice. Potom konečně opustím konverzační tón a nechám do svého hlasu proniknout ocel. „Takže konec zábavy.“ Přistoupím těsně k zrzkovi. Chytnu ho za bradu a zvednu mu hlavu. „Pravdou je, že pro nás byly bezcenné. Ty se teď snaž být užitečný, jinak se s tebou nebudou dít pěkné věci.“

Vztek z jeho výrazu zmizí rychle. Do očí se mu vrátí strach a on se zachvěje.

„Je ti zima? S tím ti můžu pomoci.“ Pohlédnu na pochodeň ve své ruce. „Myslím, že oheň tě zahřeje. Máš stejný dojem?“ Začnu pochodeň pomalu přibližovat k němu.

Hrůzou se mu rozšíří zorničky. Odvrátí oči a dívá se na pochodeň, která se k němu pomalu, ale neúprosně blíží. Začne zrychleně dýchat.

„Ne, prosím, oheň ne!“ zakvílí. „Ne, prosím, to ne. To ne! Radši ocel!“ úpěnlivě prosí a škusne sebou, když nepřestávám.

„Aha, takže ohně se bojíš,“ zastavím pohybuující se ruku. Pusťím ho a přesunu svou pozornost na ostatní. „Co vy? Také nemáte rádi plameny?“ přibližuju pochodeň pro změnu k nim. Uhýbají, ale řetězy je nepustí daleko.